

Παραγωγή Μελιού στην Ορεινή Ελλάδα: Μετά το Έλατο, τί;

Νικόλαος Γ. Εμμανουήλ και Αντώνιος Ε. Τσαγκαράκης
Εργαστήριο Γεωργικής Ζωολογίας και Εντομολογίας
Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Η Ελλάδα, ως η δεύτερη πιο ορεινή χώρα στην Ευρώπη, έχει επιφάνεια πολύ μεγαλύτερη της επισήμως αναγραφόμενης (περίπου 138.000 τ. χλμ), έτσι ώστε να μπορεί να προσφέρει, μεταξύ άλλων, στις ορεινές περιοχές πολλές ευκαιρίες στην νομαδική κτηνοτροφία και μελισσοκομία. Πλήθος αυτοφυών μελισσοκομικών φυτών (ποωδών, θάμνων, δένδρων), με κυριότερα την ελάτη, την καστανιάς και τις βελανιδιές, αξιοποιούνται για την παραγωγή μελιού. Παρ' όλα αυτά, η πλήρης αξιοποίηση πολύ απέχει από το να είναι ικανοποιητική, ιδιαίτερα στις ψευδαλπικές περιοχές, αν και η πρόσβαση είναι στις περισσότερες των περιπτώσεων εξασφαλισμένη, και η ύπαρξη φυτών, όπως το περδικάκι (*Satureja montana*), το τσάι του βουνού (*Sideritis* spp.) η ρίγανη (*Origanum* sp.), και το γαιδουράγκαθο (*Silybum* sp.) μπορούν να παράξουν τόνους αρίστης ποιότητας μελιού. Αναφέρονται εν προκειμένω και ορισμένες δυσκολίες, όπως η παρουσία της αρκούδας, η αυξανόμενη χρησιμοποίηση βοσκοτόπων για τα βοοειδή και οι δυσμενείς κλιματικές συνθήκες.